

Zsid. 12 : 1 – 3.

A foci, vagy egyéb sportágak kedvelőinek már biztosan nagyon hiányzik a közös mozgás, valamint, hogy lehessen végre a mérkőzéseken, versenyeken együtt drukkolni a kedvenc csapatnak vagy sportolónak.

A felolvasott ige egy sportversenyre hív meg bennünket. Mégpedig nem nézőnek, hanem versenyzőnek. Mindenki előtt nyitva áll a lehetőség, hogy erre a versenyre benevezzen és dobogós helyezést érjen el.

A Krisztus-követést, a keresztyén életet a Szentírás gyakran hasonlítja a futáshoz. Aki Jézus Krisztust elkezd követni, az nem sétaútra indul, nem is ögyeleg a nagyvilágban, de nem is össze-vissza futkározik, hanem fut.

„...állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát...”. - hallottuk Isten Igéjét a hívő életről.

Igénk beszél arról, hogy nem magányos futók vagyunk. Aztán figyelmeztet a futás akadályaira. Végül a célpont szem előtt tartását köti a lelkünkre.

1. A Krisztusban hívő nem magányos futó.

Sportolóktól újra és újra lehet hallani, mennyire sokat számít a szurkolók biztatása. Mennyi erőt nyújt nekik, amikor sokan állnak mellettük. S mennyire hiányzik ez idegenben, ahová esetleg kevesebb szurkoló követi őket.

Igénk arra hívja fel a figyelmünket, hogy akik elindulnak a hit útján, mostani képünkkel élve, futnak a hit versenypályáján, nincsenek egyedül. Ez azért fontos számunkra, mert mi nem egyszer pontosan ezt érezzük. Diákként azzal kell szembesülni, hogy az osztályból rajtam kívül senki nem vesz részt hittanórán. Felnőttként sokak tapasztalata, hogy nincs a munkatársak között hívő ember. Vagy egyenesen azzal kell megküzdeni, hogy sok az ellendrukker.

Nekünk szól hát az Ige, akik éppen a versenypályán futunk, vegyük észre, körülöttünk milyen sokan vannak: *a bizonyágtevőknek akkora fellege*. A tribünökön, a lelátókon ott vannak azok, akik célba értek. Sokan vannak.

Egész pontosan úgy kellene ezt visszaadnunk, hogy az egész életünk, az egész nagy futásunk tanúk előtt megy végbe. S ezzel az előző részre (a 11. fejezetre) utal vissza, amely ezt a címet kapta: a hit hősei. Ez a rész voltaképpen egy gyors áttekintés, amelynek során azt mondja: kifogynék a szóból, ha mindenkit fel akarnék sorolni. Tehát mintegy gyorsan körbe pillant, egy-két személyt, sorsot, életet, esetet megnevez, s nyugtázza: itt van mindenki, aki számít. S azért teszi ezt ilyen összefoglaló, tömör módon, mert valójában a 10. részt akarja itt folytatni, ahol arra biztat: ne csüggedjünk el! Akiket felsorol - Ábel, aztán a bárkát építő, özönvizet túlélő Noé, az Isten ígéreteit komolyan vevő, és így az ismeretlenek neki vágó Ábrahám, (mostanában olvashatunk róluk a Bibliaolvasó Kalauzt követve), aztán Mózes, Józsuétól a szent királyokig, prófétáig, szent férfiakig, szent asszonyokig - ők mind a tanúk. Ezek a tanúk mind arról tesznek bizonyosságot, hogy nem azért győztek, mert ügyesek, erősek, bátrak, harciasak voltak az önmegvalósítás kis és nagy drámáiban. Azért győztek, mert Krisztusra tekintettek, mert irgalmat és kegyelmet nyertek. Ha mi e tanúkra tekintünk, rajtuk a Krisztus kegyelmét láthatjuk ragyogni. Arcukról a Krisztus győzelme sugárzik vissza, ők Krisztussal buzdítanak minket!

Nem egyedül hiszünk. Sokan vagyunk. Az apostoli hitvallás szerint egyetemes egyházat hiszünk. Az egész világon van Istennek népe. A már célba érteken kívül is sokan vannak még a cél felé tartók.

Hála Istennek azért, hogy a karantén időszakában – a külső körülményeket illetően másképpen, mint eddig -, de megtapasztalhattuk, hogy nem magányos futók vagyunk!

2. Igénk figyelmeztet a futás, vagyis a hit akadályaira.

Olykor hallunk vagy éppen olvasunk olyanokról, akik szándékosan nehezítik meg saját maguk számára a futást, van olyan, aki évről évre nehezebb tárgyakkal a hátán fut fel valamelyik hegyre.

Olyasmiről azonban nem hallunk, hogy olimpián vagy hasonló sportversenyeken a futók mondjuk, nehéz zsákokat cipelnének magukkal. Világos, hogy ha szög bántja a talpukat, vagy tele vagyunk terhekkkel, nem igazán lehet futni. Minden ilyet le kell dobni, mert akadályoz. Így van ez a hit futásánál is.

„*tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet...*” – hallottuk a figyelmeztetést.

Jézus a magvető példázatában beszél arról, hogy Isten Igéje, mint mag hull különböző helyekre. A mag – tudjuk – életet hordoz magában. Szükség van azonban ahhoz, hogy valóban termés, élet legyen belőle, erre alkalmas talajra is. Ahol például tövisek, gyom is szabadon burjánozhat, ott ezek megfojtják. Ilyen tövis az élet gondja – mondta akkor Jézus a példázat magyarázatában.

Diákok, pedagógusok kérdése mostanában: le tudjuk-e zárni a tanévet megnyugtató módon? Hogyan alakul a továbbtanulásom, a vizsgáim ilyen körülmények között? Hogyan tudom eltartani a családomat, amikor nem tudtam a munkámat a megszokott módon folytatni? – ez már nyilván a felnőtteknek okoz fejfájást? Hogyan oldjuk meg nyáron a gyerekek ügyeletét? Hogyan tudok az egészségemre és a másokéra megfelelő módon vigyázni?

Ezt a biztatást kapjuk az Igéből: „*minden gondotokat őreá vessétek*” (1. Pét. 5 : 7.)

Olykor úgy szaporítjuk a terheinket, hogy olyan dolgokkal foglalkozunk, amikkel nem kellene, ami nem a mi dolgunk.

Az aggodalmaink hányszor megkeserítik a futásunkat? Mi lesz, ha...? Tegyük le: „*semmi felől ne aggódjatok, hanem hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt*” (Fil. 4:6.)

Aztán eszembe jut Dávid és Góliát történetéből az a jelenet, amikor a 17-18 éves ifjút odakísérik Saul királyhoz, mert ő jelentkezett, hogy megküzdjön az Istent gyalázó Góliáttal. Először le akarják beszélni, hogy korai még meghalnia, de Dávid az Úrban bízva, elszánta magát a küzdelemre. Akkor ráadják a daliás növésű Saul fegyverzetét, elvégre nem egy könnyű sétára indul, hanem megvívni az állig felfegyverzett óriással. Ráadják Saul páncélöltözetét, fejére a sisakot, kezeibe a hosszú pajzsot és a kardot. Ránézésre készen áll a harcra. Dávid azonban úgy érzi, elveszett a súlyos vasak között. Ezekben járni is alig tud, nemhogy küzdeni! Ezek nem őrá vannak szabva, ezek nem az ő fegyverei, nem fogják segíteni őt! Ezért megvált tőlük.

„*Tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet*”, még akkor is, ha amúgy fegyvernek látszik, vagy akár védőpajzsok, de nem ránk van tervezve!

Ezek mind-mind olyan terhek, amelyek gátolnak a futásunkban.

„*tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet...*” Letenni nem azt jelenti, hogy csak úgy félredobom. Hanem oda teszem, ahol a helye van: Isten kezébe. Imádságban Neki elmondva.

A legnagyobb akadály azonban a „*bennünket megkörnyékező bűn*”. Az eredetiben ez áll: behálózó bűn. Mint, amikor a hal bekerül a hálóba. Mindenfelé menekülne, de bármerre próbálkozik, a háló nem engedi. Ugyanilyen a bűn is. Vagy amikor a kalandfilmekben, a főhőst egyszer csak teljesen váratlanul csapdába ejti egy hatalmas háló. Persze, ezeket a hősokeket nemegyszer szuper képességekkel álmodják meg, s nyilván megbirkóznak a legképtelenebb helyzetekkel is.

A bűn azonban olyan háló, melyből mi nem vagyunk képesek kimenekülni. Ahhoz kell kiáltanunk, aki legyőzte azt.

„Győzhetetlen én kőszálam,
Védelmesöm és kőváram,
A keresztfán drága áron
Oltalmamat tőled várom.” (346. énekünk)

3. Ezzel elérkeztünk Igénk harmadik fontos üzenetéhez: lelkünkre köti a célpont szem előtt tartását.

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” Jézus mondja: „*én vagyok a kezdet és a vég*”. Ő a cél. Csakis az tudja teljesíteni a távot, aki látja a célt. Aki csak az akadályokat észleli, az előbb-utóbb abbahagyja. (Hosszútávfutók esetében ez különösen is így van.) Ne a körülményekre, még csak ne is a hívőkre, ne a lelkészekre, ne az egyházra nézzünk, hanem csakis Rá!

Nagyon érdekes az itt előforduló görög szó: „eltekinteni”, „odatekinteni”. Mindkettőt jelenti. Arról van tehát szó: valamiről elfordítani a tekintetemet, hogy egészen a célra figyelhessek. Ebben a világban persze annyi minden vonzza a tekintetünket. Sokszor az, ami pillanatnyi örömet, élvezetet, izgalmakat nyújt. Ami csak bizonyos időre tesz feldobottá. Sokszor a következményekre sem gondolunk közben.

A korlátozások lazítása során is nagyon fontos, hogy Urunkra tekintve Lelke józanságával és szeretetével egymásra figyelve, ne csupán magunkra gondoljunk! A másik javát, egészségét szem előtt tartva tudjunk lemondani is, ha arra van szükség!

Ezért nézzük meg végül, mit hangsúlyoz Igénk Jézus Krisztussal kapcsolatban!

„*vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.*”

Kereszt és trón. Isten trónjának a jobbja. Kereszt, ahol nekem, neked kellene függöd, mert nem az Isten az életünk célja. Kereszt, amelyre mégis Jézust, az ártatlant, a bűntelent feszítették. Azt, akinek élete célja a mennyei Atyának való engedelmesség volt. Az elveszett ember megmentése. A mi megmentésünk. Kereszt, amelyen helyettem, helyetted az Isten báránya függ. Létezik ennél nagyobb szeretet?! Ha látod már, mit tett érted, érzed szeretetét, tekintetteddel, bűnvallásoddal, Neki ajándékozott bizalmaddal fordulj hát Hozzá!

Vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. A győztes ül a trónra. Aki uralkodik, az foglalhatja el a trónt. Jézus Krisztusé minden hatalom. Az értünk magát feláldozó Jézust Isten megdicsőítette.

Ezért lehetséges, hogy elindulhatunk az életbe vezető úton, hogy megmaradhatunk azon, hogy terheinket letehetjük, és hogy megérkezhetünk a célba.

A célba érkezőknek ezt ígéri Jézus: „*Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónján.*” (Jel 3:21).

Isten segítsen mindnyájunkat, hogy ne ögyelegjünk, ne össze-vissza futkározzunk, hanem ragyogjon fel előttünk a cél, aki maga Jézus. Legyen bátorságunk elindulni és kitartásunk végig futni. És legyen majd a mienk az az öröm, amit a célba érkezetteknek készített el a mi Urunk. Ámen.